

Kā pirmo pamatu prasītāja norāda, ka Pirmās Instances tiesa ir pārkāpusi tai saistošo pienākumu norādīt pamatojumu un tātad ir pārkāpusi EKL 82. pantu ar pretrunīgiem secinājumiem par prasītājas rīcību, kas ir domāti kā tādi, kas pamato ļaunprātīgu izmantošanu. Pirmās instances tiesa, pirmkārt, ir pamatojusi ļaunprātīgu izmantošanu, apgalvojot, ka prasītāja pieprasa no uzņēmumiem, kuri neizmanto tās sistēmu vai kuri to izmanto tikai vienai preču zīmes pārdošanas iesaiņojumu daļai pilnu atbildību. Turklāt Pirmās instances tiesa atzīst, ka "iespējams" prasītāja attiecībā uz to pārdošanas iesaiņojumu, kas neietilpst tās sistēmā un piemērojot strīdīgos līguma par preču zīmes izmantošanu noteikumus, pieprasa savākšanas un reģenerācijas pakalpojuma cenas.

Otrajā, piektajā un sestajā pamatā ir atsauce uz kļūdainu, nepietiekamu novērtējumu, kurā ir acīmredzami sagrozīti fakti un kas ir pretrunā ar lietas materiāliem un iesniegtajiem pierādījumiem par prasītājas piešķirtās licences ilgumu. Ja būtu bijis veikts pareizs faktu vērtējums, Pirmās instances tiesai būtu vajadzējis atzīt, ka prasītāja nepiešķir atsevišķu licenci, jo apstrīdētais lēmums ir jāsaprot kā secinājums tam, ka atteikums piešķirt šādu licenci ir bijis ļaunprātīgs un ka apstrīdētā sprieduma 3. pantā minētā [licences darbības] pārtraukšanas kārtība ir līdzvērtīga prasības par obligātu licenci noteikšanai. Tomēr Pirmās instances tiesa nepamatoti neievēroja nepieciešamās prasības un pamatojumu atbilstoši judikatūrai un nav ievērojusi, ka obligāta licence bija izslēgta, raugoties no preču zīmju un iesaiņojuma aspekta. Prasītāja šajā sakarā atsauca uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, pamatojuma principa pārkāpumu, EKL 82. panta, kā arī Padomes Regulas Nr. 17 3. panta pārkāpumu.

Kā trešo un ceturto pamatu prasītāja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi tai saistošo pienākumu norādīt pamatojumu un tātad EKL 82. pantu ar tās nepietiekami pamato, kļūdaino secinājumu un falsificējot Vācijas tiesisko regulējumu par iesaiņojumiem un preču zīmēm, ka uz preču zīmi "Der Grüne Punkt" nevar attiecināt pieteikto ekskluzivitāti. Tāpat ar šo secinājumu Pirmās instances tiesa pārkāpa Kopienas tiesību principu par preču zīmēm, saskaņā ar kuru reģistrēta preču zīme piešķir tās īpašniekam ekskluzīvas tiesības, it īpaši attiecībā uz preču zīmes izmantošanu produktiem un pakalpojumiem, kas ir identiski vai līdzīgi tiem, par kuriem ir reģistrēta preču zīme.

Ar septīto un astoto pamatu prasītāja norāda uz divām procesuālām kļūdām. Pirmās instances tiesa, pirmkārt, tika izdarījusi jaunus vai pēc savas ierosmes veiktus secinājumus, kaut arī šie secinājumi nebija ietverti apstrīdētajos lēmumos vai tos nebija izdarījuši lietas dalībnieki tiesvedības ietvaros. Turklāt Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi procesa pārkāpumu, kas apdraud prasītājas intereses, neievērojot [Eiropas] Savienības pamatprincipu par lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā.

(¹) OV L 166, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Finanzgericht Hamburg 2007. gada 20. augusta rīkojumu — Glencore Grain Rotterdam BV/Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Lieta C-391/07)

(2007/C 269/52)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Finanzgericht Hamburg

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Glencore Grain Rotterdam BV

Atbildētāja: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Prejudiciālais jautājums

Vai Regulas (EK) Nr. 1501/95 13. pants ir interpretējams tādējādi, ka, iesniedzot otrajā daļā aprakstīto pierādījumu, nav jāuzrāda nevien pierādījums par muitas formalitāšu izpildi saistībā ar deklarēšanu laišanai brīvā apgrozībā, bet arī transporta dokumenti (Regulas (EEK) Nr. 3665/87 18. panta 3. punkts — tagad Regulas (EK) Nr. 800/1999 16. panta 3. punkts)?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Izteikts ar Korkein oikeus (Somija) 2007. gada 27. augusta rīkojumu — Mirja Juuri/Fazer Amica Oy

(Lieta C-396/07)

(2007/C 269/53)

Tiesvedības valoda — somu

Iesniedzējtiesa

Korkein oikeus

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Mirja Juuri

Atbildētāja: Fazer Amica Oy

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes Direktīvas 2001/23/EK ⁽¹⁾ 4. panta 2. punkts ir interpretējams tādejādi, ka dalībvalsts pienākums ir garantēt darba ņēmējam likumīgas tiesības saņemt no darba devēja kompensāciju tādā pat veidā, kā darba līguma prettiesiskas izbeigšanas gadījumā no darba devēja puses, tādus gadījumos, kad uzņēmuma pārejas rezultātā būtiski pasliktinājušos darba apstākļu dēļ darba ņēmējs pats ir uzteicis darba līgumu, ņemot vērā, ka darba devējs saskaņā ar Uzņēmuma pārejas direktīvas 3. panta 3. punktu nodevējam saistošo koplīgumu, kurš darba ņēmējam nodrošinājis labākus darba apstākļus, ir ievērojis tikai līdz tā termiņa beigām un tas ir bijis par iemeslu darba apstākļu pasliktinājumam?
- 2) Vai darba devēja atbildība Uzņēmuma pārejas direktīvas izpratnē gadījumā, ja tā nav tik plaši interpretējama kā 1. jautājumā, tomēr ir jāpiemēro tādejādi, ka darba devējam ir jākompensē, piemēram, darba alga un citi pabalsti par darba līguma uzteikuma laiku?

⁽¹⁾ Padomes 2001. gada 12. marta Direktīva 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā, OV L 82, 22.3.2001., 16. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 27. augustā — Eiropas Kopienų Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-397/07)

(2007/C 269/54)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — E. Gippini Fourrier un M. Afonso, pārstāvji)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka,
 - paredzot zināmus nosacījumus obligātam atbrīvojumam no kapitāla nodokļa;
 - uzliktot netiešu nodokli tādu sabiedrību valdes faktiskās atrašanās vietas vai juridiskās adreses pārceļšanai uz

Spāniju, kurām to izcelsmes valstī nebija jāmaksā līdzīgs nodoklis;

- aplikot ar netiešu nodokli kapitālu, kas izmantots, lai veiktu komercdarījumus ar dalībvalstī, kura nepiemēro Spānijas nodoklim līdzīgu nodokli, dibinātu sabiedrību filiāles vai pastāvīgas pārstāvniecības starpniecību,

Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1969. gada 17. jūlija Direktīva 69/335/EEK ⁽¹⁾;

- piespriet Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

- Direktīvā 69/335 ir noteikts saglabāt *status quo* saistībā ar dalībvalstu tiesībām atkārtoti ieviest kapitāla nodokli vai šo nodokli no jauna piemērot no tā faktiski atbrīvotiem darījumiem. Tāpēc Spānija nevar atcelt piešķirtos atbrīvojumus un uzlikt nodokli visiem darījumiem, kuriem ir piemērojams īpašais režīms, kas paredzēts Karaliskajā dekrētā-likumā Nr. 4/2004, bet kuriem nav piemērojams agrākā 7. panta 1. punkta b) un b) prim apakšpunkts. Spānijai 45. panta 1. punkta B apakšpunkta 10. daļā paredzētais atbrīvojums ir jāpiemēro visiem darījumiem, kuriem ir piemērojams Karaliskajā dekrētā-likumā Nr. 4/2004 paredzētais īpašais režīms, neatkarīgi no tā, vai šis īpašais režīms faktiski tiek piemērots.

- Direktīvas 69/335 4. pantā ir ietverts pilnīgs saraksts, kurā uzskaitīti darījumi, kurus aplik ar kapitāla nodokli. Saskaņā ar 4. panta 1. punkta g) apakšpunktu ar kapitāla nodokli aplik tādu sabiedrību, apvienību vai juridisku personu faktiskās valdes atrašanās vietas pārceļšanu no vienas dalībvalsts uz citu, ja tās uzņemšanas dalībvalstī, iekasējot kapitāla nodokli, tiek uzskatītas par kapitālsabiedrībām, lai gan izcelsmes valstī tas tā nav. Tādejādi Spānija nevar uzlikt nodokli valdes atrašanās vietas vai juridiskās adreses pārceļšanai no vienas dalībvalsts uz citu, ja kapitālsabiedrībai līdzīgs nodoklis nav bijis jāmaksā izcelsmes dalībvalstī. Tas, ka kapitālsabiedrība pārceļ valdes atrašanās vietu uz citu dalībvalsti, nav darījums, kas aplikams ar kapitāla nodokli, pat ja dalībvalsts, kurā sabiedrība ir dibināta, nav iekasējusi šādu nodokli. Turklāt nekas neliecina, ka Spānijas tiesību akti būtu piemērojami tikai nodokļu nemaksāšanas un krāpšanas gadījumos.

- Spānija nevar aplik ar kapitāla nodokli kapitāla daļu, kas izmantota, lai Spānijas teritorijā veiktu komercdarījumus ar filiāļu vai pastāvīgu pārstāvniecību starpniecību. Kā skaidri norādīts Direktīvas 69/335 2. panta 1. punktā, Spānija nevar aplik ar kapitāla nodokli sabiedrības, kuru faktiskā valdes atrašanās vieta ir citā dalībvalstī, nevis Spānijā. Direktīvas 69/335 2. panta 3. punktā tāds pasākums, kādu piemēro Spānija, ir paredzēts tikai īpašā gadījumā, kad sabiedrības juridiskā adrese un faktiskā valdes atrašanās vieta ir trešajā